

skolerne, men jeg savner, at der specifikt bliver peget på førstehjælpskurser. Når der er nogle, der kommer til skade – og det sker jo, uanset næsten hvor meget vi forebygger – så ved vi, at hvis man griber ind meget hurtigt med en rigtig førstehjælp, så kan man begrænse skadernes omfang. Dels får personer nemmere ved at komme på fode igen, og dels er det en billigere løsning i den sidste ende. Så jeg kunne godt tænke mig, at man havde lavet et meget konkret tiltag dér og så simpelt hen sagt: Jamen det skal være obligatorisk, for førstehjælpsundervisning er obligatorisk i enhver form for skoleundervisning her i landet. Det ville gøre meget, og det ville være noget, som ville kunne bruges meget konkret.

Men forebyggelse er også f.eks. hoftebeskyttere. Jeg husker, at da jeg og CD fremsatte et forslag her i Folketinget om hoftebeskyttere, blev det jo stemt ned sådan over en bred kam, men jeg kan se i redegørelsen her, at der lægger man meget mere vægt på forebyggelse. Og jeg ser da frem til, at vi så også får en ny debat om det.

Forebyggelse er jo også f.eks., at personalet på landets plejehjem og i sundhedsplejen bliver langt mere opmærksom på og sikrer, at de ældre får den rigtige kost, og specielt at de får væske nok. Alt for ofte sker det, at ældre bliver indlagt på hospitalerne dehydreret for væske, og i ganske mange tilfælde tror man rent faktisk helt fejlagtigt, at de ældre er gået hen og blevet demente, men det viser sig så, at det alene skyldes, at de ikke har fået væske nok.

Det er et sted, hvor man virkelig burde sætte ind, og man kan sige, at over for den her faggruppe burde det være unødvendigt. Men virkeligheden viser, at det ikke er unødvendigt. Der skal slås et ordentligt slag for, at specielt de ældre sørger for at få væske nok. Det er synd for dem, at de skal indlægges, men der er sandelig også den hage ved det, at når de er på hospitalet, så tager de pladsen op for nogle andre, der ellers kunne have været inde og være blevet behandlet. Altså det at de får væske nok er også forebyggelse, og det kunne vi godt tænke os havde været præciseret mere i redegørelsen. Jeg vil så her fremhæve det.

Vi er også enige i, at indsatsen for en bedre folkesundhed skal målrettes mod dem, der har behovet. Man kunne sige de svageste – eller efter debatten her i dag: de farligste. De farligste borgere i dette land, de der virkelig er onde ved sig selv. Jeg tror, det er dér, man skal sætte ind,

og jeg tror, det er dér, man skal fokusere, nemlig over for dem, som halter bagefter. Og jeg er for så vidt helt enig i, at der kan være en række faktorer her i samfundet, der gør, at man bliver syg, og dem skal vi selvfølgelig se på, og det vil vi også gerne fordomsfrit gøre.

Men så er der det, der ikke er så godt i redegørelsen, det som faktisk nogle steder er reguleret dårligt. Der er sådan en altoverskyggende tendens til, at regeringen gerne vil holde alle borgerne i hånden, etablere et barnepigefundsamt, hvor det offentlige tager sig af alt og alle, sørger for os alle sammen. Det er vi selvfølgelig ikke enige i. Vi mener ikke, at det er vejen frem. Det går ganske enkelt ikke på længere sigt. Det er af alt afgørende betydning, at ansvaret for ens eget liv starter hos én selv, og at det fastholdes, at ansvaret er og bliver den enkeltes og ikke samfundets.

Derefter kan vi naturligvis godt hjælpe og vejlede dér, hvor det er nødvendigt, men ansvaret må aldrig tages fra borgerne. For eksempel er det glimrende, at der gøres mere ud af mærkningen af fødevarer, så borgerne ved, hvad det er, de vælger imellem. Men det er i sidste ende op til den enkelte borger at vælge, hvad det så er, man vil have. Men mærkningen mener jeg klart er en offentlig opgave, ikke at mærke, men at sikre, at der bliver mærket, så borgerne ved, hvad det er, de vælger imellem.

Så er der en lang række steder i rapporten, hvor der foreslås forskellige tiltag hovedsagelig i sundhedssektoren, men hvor jeg flere steder har været nødt til at skrive: Gør man ikke det allerede i dag? Er det ikke en helt naturlig del af opgaverne i den institution, at man sørger for at gøre det? Ved fagligt, kompetent uddannet sundhedspersonale ikke, hvad det er, de har med at gøre? Jo, det gør de da.

Så derfor synes jeg, at man sådan lige kører den lidt for højt op, f.eks. at man nu vil udsende vejledninger til kantinepersonale om, hvad sund mad er. Altså de, der er ansat som kantinepersonale, er uddannet til det. Hvis ikke de ved, hvad sund mad er, hvem gør så? Og ellers må vi jo se på deres uddannelse. Så er det jo dér, den er rivende gal, hvis de ikke ved, hvad det er, der er sund mad.

Så tror jeg, at en stor årsag til folkesygdomme er bekymringer, det er psykosomatisk betingede lidelser. Og her kommer det offentlige jo ind igen i billedet. Her kan det offentlige faktisk gøre livet langt nemmere for borgerne, uden at det vil koste en eneste krone. Tværtimod vil der